

Arrest

nr. 95 486 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiitische moslim te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Bagdad (Centraal-Irak).

Volgens uw verklaringen zou u op 11 december 2007 ontvoerd zijn door 6 leden van de Nationale Garde. Ze zouden u 6 dagen vastgehouden hebben in een privé-huis, terwijl ze contact opnamen met uw familie voor losgeld. Na de betaling van 50.000 dollar zouden ze u omstreeks 16 december 2007 vrijlaten. De volgende dag zou u naar het gemeentehuis gaan om een verklaring af te leggen, maar u besloot deze klacht niet verder te zetten bij de politie. In de daaropvolgende periode zou u zich echter niet veilig gevoeld hebben. U zou nog tweemaal naar de universiteit gegaan zijn en

tweemaal werd u door eenzelfde wagen van de universiteit naar huis gevolgd. In februari 2008 zou u Irak dan ook een eerste keer verlaten. Uw moeder zou omstreeks diezelfde periode in gaan wonen zijn bij haar broer H.(...) in het huis van hun vader. U zou naar Nederland reizen waar u op 28 mei 2008 asiel aanvraagde. Hoewel u niet erkend werd als vluchteling kwam u wel in aanmerking voor de categoriale beschermingsstatus. Op 21 mei 2010 werd dit tijdelijke beschermingsstatuut echter ingetrokken ten gevolge van het gewijzigd Nederlands beleid ten aanzien van de veiligheidssituatie in Irak. U zou op 11 juni 2010 beroep aantekenen tegen de intrekking van uw tijdelijk statuut. Uw beroep werd op 10 mei 2011 echter ongegrond verklaard.

Op 14 juni 2011 zou u dan via IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) naar Irak vrijwillig teruggekeerd zijn, waar u aanvankelijk net als uw moeder in zou trekken bij uw oom Haidar. Omwille van persoonlijke problemen met H.(...) zou u echter samen met uw moeder beslissen zelf een huis te huren elders in Bagdad. U zou daar ongeveer drie weken verblijven tot 3 september 2011. Die dag zouden 's avonds opnieuw 4 personen van de Nationale Garde jullie huurhuis binnendringen op zoek naar u. Uw moeder was op dat moment alleen thuis en zou flauwgevalen zijn. Toen ze opnieuw wakker werd zou de Nationale Garde het huis alweer verlaten hebben. Ze zou u daarop gebeld hebben met de waarschuwing niet naar huis te komen. Sindsdien zou uw moeder terug inwonen bij uw oom en uzelf zou afwisselend 2 dagen bij hen en 2 dagen bij een andere oom langs moederszijde, S.(...) N.(...), ingewoond hebben tot aan uw vertrek. De dag na de inval door de Nationale Garde zou u samen met een getuige naar het politiebureau gegaan zijn om een verklaring af te leggen. Een aantal dagen later zou u teruggegaan zijn naar het politiebureau en de rechtbank om een gelegaliseerde kopie van uw klacht te verkrijgen.

Op 14 september 2011 zou u Irak uiteindelijk alleen verlaten. Via Syrië, Jordanië en Turkije zou u doorreizen naar België, waar u op 25 september 2011 toegekomen zou zijn. De volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Een kopie van uw oude identiteitskaart (datum onleesbaar); uw originele nieuwe identiteitskaart, uitgereikt dd. 07/09/2011 te Najaf; uw origineel nationaliteitsbewijs, uitgereikt dd. 30/08/2005 te Bagdad; de oude en nieuwe woonstkaart op naam van uw moeder, uitgereikt dd. 19/06/1996 en 21/07/2011; een kopie van de rantsoenkaart van 2007; de overlijdensakte van uw vader, uitgereikt dd. 27/02/2011; een volmacht in verband met de erfenis van uw vader, uitgereikt dd. 07/09/2011 een laissez-passer geldig voor 6 maanden en afgeleverd door de Iraakse ambassade in Nederland; een document van het gemeentehuis, uitgereikt dd. 17/12/2007; documenten van de lokale politie en rechtbank, uitgereikt dd. 04/09/2011 en 12/09/2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u door leden van de Iraakse Nationale Garde geviséerd zou worden. Zo blijkt u er van uit te gaan dat ook heden, net als bij uw ontvoering voor losgeld in 2007, de leden van de Nationale Garde louter een financieel motief zouden nastreven (gehoorverslag CGVS 8 en 16). In dit verband dient echter opgemerkt te worden dat het eerder bevreemdend is dat de ontvoerders zich - zowel anno 2007 als anno 2011 - duidelijk zouden laten herkennen als leden van de Nationale Garde (gehoorverslag CGVS 6 en 15). Zo is het immers weinig plausibel dat de overheid zich dermate openlijk met criminele activiteiten in zou laten of dat leden van de Nationale Garde dermate bewust de reputatie van de Iraakse overheid op het spel zouden zetten. Een dergelijke vraag om losgeld wijst bijgevolg eerder in de richting van milities, een link die u zelf ook legt (gehoorverslag CGVS 6). U zou echter niet spreken van 'gewone milities', maar van personen die 'in de naam der wet werken'. U vreest hierdoor dan ook nergens in Irak veilig te zijn, aangezien zij u overal zouden kunnen vinden. In dit kader is het echter bevreemdend dat u bij de identiteitscontrole aan de Iraaks-Syrische grens geen strobreed in weg gelegd zou zijn (gehoorverslag CGVS 18). Deze vaststelling ondermijnt bijgevolg bijkomend uw vrees voor een persoonsgerichte vervolging door de Iraakse autoriteiten, terwijl een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging net determinerend is om als vluchteling te worden beschouwd.

Voorts zijn er nog een aantal bevreemdende elementen die uw vrees anno 2011 verder op de helling zetten. Zo is het opmerkelijk dat u pas opnieuw problemen zou krijgen toen u amper 3 weken op een nieuw adres in al-Jami'a verbleef. De 2 maanden die hieraan voorafgingen zou u nochtans bij uw oom in het huis van uw overleden grootvader verbleven hebben, in de buurt van uw vroegere huis waar u in 2007 uit ontvoerd zou zijn (gehoorverslag CGVS 20). Volgens uw verklaringen zouden de mensen in die buurt op de hoogte zijn van uw terugkeer uit Nederland (gehoorverslag CGVS 17). De meer dan 10 dagen die volgden na het bezoek van de leden van de Nationale Garde zou u opnieuw deels bij uw

oom verbleven hebben. In beide periodes, zowel voor als na het incident, zou u echter geen concrete problemen of bedreigingen ondervonden hebben (gehoorverslag CGVS 18). U zou in de dagen voor uw vertrek bovendien regelmatig verplaatsingen buitenshuis gemaakt hebben om allerhande documenten in orde te brengen zowel in Bagdad als in Najaf, gaande van identiteitsdocumenten tot documenten met betrekking tot uw erfenis alsook de politiedocumenten (gehoorverslag CGVS 14-15). De vaststelling dat u in deze periode nog steeds de vrijheid genoot om dagdagelijkse zaken in orde te brengen lijkt dan ook in strijd met de door u verklaarde vrees geïndiceerd te worden door leden van de Nationale Garde en/of militieleden. Tot slot rijst bovendien de vraag hoe men achter uw nieuwe adres gekomen zou zijn. Hoewel u dit zelf verklaart door erop te wijzen dat het geen gewone militie maar personen die 'in de naam der wet werken' (gehoorverslag CGVS 20), kan dit niet als afdoende verklaring worden beschouwd omwille van bovengenoemde bevinding in dit verband.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u zich voor uw verklaringen omtrent uw huidige problemen volledig dient te baseren op de ervaring van uw moeder aangezien u zelf niet thuis was op het moment van de inval. Wat het incident op zich betreft kunnen bovendien ook de politiedocumenten geen klaarheid scheppen, aangezien ze voornamelijk ter bevestiging lijken te dienen van uw ontvoering in 2007 en bijgevolg amper informatie verschaffen over het incident in 2011 behalve dat u 'door onbekende terroristische elementen met de dood zou zijn bedreigd'. Hoewel er 2 getuigen zouden zijn van deze recente inval door de Nationale Garde in uw huis, met name uw moeder als hoofdgetuige en ook de kleinzoon van een buurman als bijkomende getuige, zou enkel de tweede met u naar de bevoegde diensten gegaan zijn om zijn verklaring op te laten tekenen. Het is bijgevolg een opmerkelijke vaststelling dat uw moeder zelf u niet zou vergezellen om haar verklaring te doen. De tweede getuige, volgens zijn verklaringen trouwens niet louter een toevallige bezoeker van uw buurman maar tevens een vriend van u, legt opvallend genoeg exact dezelfde vage en algemene verklaring af als u. Het is dan ook op zijn minst bevreemdend te noemen dat hij als ooggetuige van het incident niet meer informatie over het laatste incident blijkt te kunnen geven behalve 'vernomen te hebben dat u met de dood werd bedreigd' (gehoorverslag CGVS 16-17). Dergelijke vaststellingen lijken dan er dan ook op te wijzen dat dit document op vraag werd opgemaakt. Ter volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat het eveneens opmerkelijk is dat u zich bij uw bezoek aan de politie de precieze datum van uw ontvoering in 2007 niet meer kon herinneren, terwijl u dit voor het CGVS wel vlot en precies kon situeren in de tijd (gehoorverslag CGVS 6). Daarnaast is het eveneens bevreemdend dat er een fout geslopen zou zijn in uw verklaring voor de onderzoeksrechter op 4 september 2011, aangezien u daar de ontvoering in 2007 zou situeren in de omgeving van Hay al-Jami'a terwijl enkel het tweede incident zich daar voorgedaan zou hebben (gehoorverslag CGSV 3). Om al deze redenen dient bijgevolg opgemerkt te worden dat er ernstige reden tot twijfel is wat betreft de geloofwaardigheid van de inhoud van deze documenten.

Tot slot is het opmerkelijk dat u niet beter geïnformeerd blijkt over de mogelijke invloed van deze problemen op uw moeder die nog steeds in Bagdad verblijft en uw klaarblijkelijke desinteresse hieromtrent. Zo is het eerder onduidelijk waar uw moeder na het incident precies verbleven zou hebben: Zo zou u enerzijds verklaren dat ze bij uw vlucht nog in het huurhuis in Hay al-Jamiaa verbleef (gehoorverslag CGVS 4), terwijl u later zou verklaren dat ze sinds het incident terug bij haar broer H.(...)in zou wonen (gehoorverslag CGVS 17). Het enige contact dat u met haar nog gehad zou hebben, dateert terug tot ongeveer 10 dagen na uw aankomst in België en dus omstreeks 5 oktober 2011. Bij deze gelegenheid zou u uw moeder laten weten dat u veilig toegekomen was, maar zou u nalaten te informeren naar eventuele problemen voor haar sinds uw vertrek (gehoorverslag CGVS 4).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geïndiceerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Baghdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het

aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de bovenstaande appreciatie inzake uw asieldossier kunnen wijzigen. Uw identiteitskaarten, uw nationaliteitsbewijs, de woonkaarten op naam van uw moeder, de rantsoenkaart van 2007, de overlijdensakte van uw vader alsook de volmacht in verband met de erfenis bevatten louter informatie over uw identiteit en herkomst, hetgeen door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld. Het document van het gemeentehuis anno 2007 en de politie- en gerechtelijke documenten anno 2011 werden hierboven reeds besproken. Het door u neergelegde laissez-passer heeft geen invloed op uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat ontegensprekelijk blijkt dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand en dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico van vervolging in Irak door de Nationale Garde. Verzoeker voert aan dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Verzoeker herhaalt zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij in Irak persoonlijk en systematisch werd bedreigd en ontvoerd door leden van de Nationale Garde.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkt zich in de bestreden beslissing tot standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht en het verhoorverslag staan, dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen. Verzoeker stelt dat ten onrechte wordt beweerd dat het bevreemdend is dat de ontvoerders zich duidelijk zouden laten herkennen als leden van de Nationale Garde en de vraag rijst hoe men achter verzoekers adres is gekomen. Dit duidt aan dat de adjunct-commissaris-generaal "de verklaring van verzoeker niet beheerst heeft". Verzoeker stelt dat wanneer hij door de Iraakse overheid werd vervolgd, het logisch lijkt te zijn dat de Iraakse autoriteiten hun identiteit niet geheim houden. Meer nog, zij hebben alle informatie omtrent verzoeker. Ook zijn adres kan zonder problemen door de Iraakse autoriteiten gekregen worden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkt zicht tot het louter twijfelen zonder grondslag.

In een derde middel voert verzoeker de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot stereotype overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien de ontvoering en vervolging in Irak en de onveilige situatie voor burgers in zijn regio van herkomst, kan het volgens verzoeker niet in twijfel worden getrokken dat hij in Irak het reële risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Zo heeft hij aannemelijk gemaakt dat hij persoonlijk en systematisch door de Nationale Garde wordt gezocht en bovendien betwist de bestreden beslissing niet dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch is, dat er zware aanslagen worden gepleegd na de terugtrekking van de laatste Amerikaanse troepen op 18 december 2011. Verzoeker wijst erop dat deze aanslagen tegen burgers gericht zijn.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het niet geloofwaardig is dat de leden van Nationale Garde duidelijk hun identiteit als leden van de Nationale Garde kenbaar maakten en dit in het licht van verzoekers verklaring dat zij louter een financieel motief zouden nastreven; (ii) het vervolgens bevreemdend is dat verzoeker bij de identiteitscontrole aan de Iraaks-Syrische grens geen problemen ondervond; (iii) verzoeker pas opnieuw problemen kreeg toen hij 3 weken op een nieuw adres verbleef, terwijl hij 2 maanden bij zijn oom in het huis van zijn overleden grootvader in de buurt van zijn vroegere huis, waaruit hij zou zijn ontvoerd geweest verbleef en de mensen in die buurt op de hoogte waren van zijn terugkeer uit Nederland; (iv) het feit dat verzoeker voor zijn vertrek regelmatig verplaatsingen buitenshuis maakte in strijd lijkt met verzoekers beweerde vrees geïndiceerd te worden door leden van de Nationale Garde en/of militieleden; (v) de vraag rijst hoe men achter verzoekers nieuwe adres zou kunnen gekomen zijn; (vi) de door verzoeker neergelegde documenten voornamelijk de ontvoering in 2007 lijken te bevestigen en amper informatie verschaffen over het incident in 2011; (vii) niet verzoekers moeder, maar enkel de tweede getuige naar de politie is gegaan om zijn verklaring te laten optekenen en desbetreffend en exact dezelfde vage en algemene verklaring als verzoeker aflegt, hetgeen erop wijst dat dit document op vraag werd opgemaakt; (viii) het opmerkelijk is dat verzoeker zich de precieze datum van zijn ontvoering in 2007 niet meer kon herinneren bij de politie, terwijl hij dit voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel precies kon situeren in de tijd; (ix) het bevreemdend is dat er eveneens een fout is geslopen in zijn verklaring voor de onderzoeksrechter op 4 september 2011, aangezien verzoeker aldaar de ontvoering in 2007 in de omgeving van Hay al-Jami'a situeert terwijl enkel het tweede incident daar zou hebben voorgedaan; (x) verzoeker niet geïnformeerd is noch geïnteresseerd omtrent de mogelijke invloed van zijn problemen op zijn moeder en (xi) er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals omstandig wordt toegelicht.

2.3. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot standaardoverwegingen of stereotype overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 februari 2012 (CG nr. 1120388), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker met een verwijzing naar zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het herhalen van zijn vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Dat het logisch is dat de Iraakse autoriteiten hun identiteit niet geheim houden en dat zij het adres van verzoeker zonder problemen kunnen krijgen weerlegt noch verklaart dan ook de gedane vaststellingen niet. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoeker zijn vrees voor de Nationale Garde en/of milities geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot subsidiaire bescherming vooreerst beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met het verweer dat de bestreden beslissing niet betwist dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch is en alwaar zware aanslagen worden gepleegd na de terugtrekking van de laatste Amerikaanse troepen op 18 december 2011 en de bewering dat deze aanslagen tegen burgers zijn gericht, slaagt verzoeker er niet in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier te ontkrachten, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit deze informatie de verkeerde conclusie, zoals weergegeven en toegelicht in de bestreden beslissing, niet correct zou zijn. Immers, de preciaire veiligheidssituatie in Bagdad wordt niet ontkend, noch wordt ontkend dat er na de terugtrekking van de Amerikaanse troepen aanslagen zijn gepleegd waarbij burgerslachtoffers vielen, doch in de

bestreden beslissing wordt reeds het volgende gesteld: *“Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Baghdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Baghdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.”.*

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF